

Luku 2 Musta olio Charlie oli yksi harvoista, kuka tiesi totuuden katoamisista. Hänen tekemänsä havainnot saivat hänet menemään mykäksi. Hän lamaantui kauhusta. Silti hän pystyi valokuvaamaan lentäviä lautasia ja niihin vietyjä uhreja. Hän löysi kuvia ihmisistä ennen heidän kaappausta. Lisäksi hän valokuvasi heidän kuljetuksensa aluksiin. Charlie eli jatkuva painajaisunta. Hänen traumansa purkaantui ylenpalttisena puhetulvana. Hän kuvasi kaikille tutuilleen yksityiskohtaisesti sen, mitä hän näki. Hän kuvaili heille lentävien lautasten ja niiden miehistön ulkonäön tarkasti. Lautaset olivat väriltään valkoisia ja hopean värisiä. Niissä oli ikkunoita. Alukset eivät olleet kovin jättiläiskokoisia. Vaikka ne olivat avaruusolioita suurempia. Charlie kohtasi avaruusolion ensimmäisen kerran kymmenen vuotiaana. Pikkupoika tuijotti peilikuvaansa olohuoneen peilin edessä. Yhtäkkiä, hänen selkensä taakse ilmestyi musta olio. Charlie kirkui ja alkoi itkeä. Hän tunsu sydämen pompanneen kurkkuunsa. Hän meni shokkiin ja pyörtyi. Olio ei hyökännyt hänen kimppuunsa. Aamulla Charlie ei löytänyt vanhempiaan. Hän arveli olion kaapanneen heidät avaruusaluksensa. Yksinään hän itki kotonaan koko päivän. Kukaan aikuinen ei tullut katsomaan häntä. Charlie soitti isoisälleen puolelta päivin. Hän ei ollut kotona. Rose-täti vastasi puhelimeen. Rose lupasi Charlielle tulla tapaamaan häntä oitis. Rose saapuikin vasta illan suussa. Hän ei riisunut eikä jättänyt takkia naulakkoon. Hän meni Charlien kanssa keittiöön. He istuivat toisiaan vastakkain pöydän ääressä. Rose tiedusteli kalpean Charlien vointia. Charlie kertoi tädille kaiken näkemästään oliosta ja vanhempiensa katoamisesta. Rose ei ollut uskoa korviaan. Hän kielsi kaikki Charlien puheet ja halasi poikaa. Hän antoi Charlielle lämmintä maitoa. Rose neuvoi poikaa menemään aikaisin vuoteeseen nukkumaan. Charlien itkusta ei ollut tulla loppua. Hän kaipasi jonkun aikuisen lohduttavaa syleilyä ja helpliä sanoja. Hän ikävöi äitiään ja isäänsä. Rose ei pystynyt korvaamaan heitä. Charliesta vaikutti siltä, ettei Rose ottanut hänen puheita tosissaan. Rose ei selvästi pitänyt hänestä. Rose kohteli häntä aivan kuin autistista kauhukakaraa. Charlie loukkaantui Roselle pysyvästi. Tädin välinpitämättömyys satutti poikaa. Charlie pakeni peloissaan makuuhuoneeseen. Hän värjötteli peiton alla ja tärisi kauhusta. Hän rukoili, etteivät oliot palaisi hänen kotiinsa. Hän aneli enkeleitä armoa ja suojelua. Hän aneli arkkienkeli Mikaelia tuhoamaan oliot ja antamaan Roselle ansionsa mukaan. Pojan poistuttua, Rose tarttui puhelimeen. Hän soitti terveysasemalle. Hän tilasi Charlielle ajan psykiatrin vastaanotolle. Rose uskoi pojan ongelman johtuvan lääkitsemättömästä mielenterveysongelmasta. Hän ei uskonut empatian parantavan Charlien sairautta. Poika tarvitsi lääkkeellistä pakkohoitoa Rosen mielestä. Aamulla Rose oli kattanut Charlielle aamiaisen. Poika ei pystynyt nielemään muruakaan. Hän tuijotti leipälautastaan ontto ilme naamallaan. Sillä välin Rose silitti liinavaatteita kylpyhuoneessa. Hän antoi Charlien olla omissa oloissaan. Oikeasti Rose pelkäsi pojan arvaamatonta luonnetta. Hän pysyi loitolla Charlien lähettäviltä. Hän lukitsi keittiön veitsiä sisältävän laatikon avaimella. Avaimen hän ripusti kaulanauhaansa. Charlie istui mykkäkoulua ylläpitäen, kun Rose palasi keittiöön. He vaihtoivat katseita. Rose luki pojan vihan ja surun hänen katseestaan. Charlie tunsu Rosen taklanneen hänet. Rosen käsi laskeutui Charlien olkapäälle. Hän sanoi: ”Charlie, minä tunnen sinun tuskasi. Varasin sinulle ajan terveysklinikalle. Psykiatri tutkii sinut siellä. Anna anteeksi minulle.” ”Ei!” Charlie parahti. ”Ei? Etkö sinä halua parantua luonneviastasi?” Rose jatkoi. Charlie yllättyi Rosen röyhkeästä kysymyksestä. Rose pelästyi pojan reaktiota. Hän tajusi sen, että raja oli ylitetty heidän välillään. Raja rakkauden ja vihan välillä oli muuttunut jälkimmäiseksi tunteeksi. Rose oli aina inhonnut Charlien vaikeaa ja nirsoa luonnetta. Charlie puolestaan pettyi Roseen kerta toisensa perään. Mikään ei enää korjaantuisi heidän välillään. Kumpikaan heistä ei luottanut toiseen osapuoleen. Rose tiesi osan kyläläisistä katoavan vuosittain oudolla tavalla. Hän uskoi

armeijan joukkojen hakevan siviilejä heidän kodeistaan tiettyä ihmiskoetta varten. Rose pelkäsi aina joutuvansa koekaniiniksi. Charlie sai hänen puolestaan mennä lääkäreiden ronkittavaksi. Charlie suostui menemään psykiatrin pakeille. Hän kertoi lääkärille rehellisesti lentävistä lautasista ja kadonneista naapureistaan. Hän paljasti kotoaan löytyvän todistusaineistoa ihmisten joutumisesta kaapatuksi lentäviin lautasiin. Psykiatri diagnosoi hänet skitsofreenikoksi. Hän kirjoitti potilasasiakirjoihin, että Charlie poti vaikean lapsuuden aiheuttamaa traumaa. Charlie itki poistuessaan vastaanotolta. Hän tapasi Rosen klinikan aulassa. Rose hymyili hänelle happamasti. Charlien totinen ilme säilyi. Hän pysyi silti tyynenä, koska hän pelkäsi joutumista lepositeisiin ja pakkohoitoon. Charlie hymyili Roselle hetken päästä. Hän aikoi voittaa tädin suosion puolelleen siten. Täti tarttui Charlieta ranteesta. Hän raahasi pojan bussipysäkillä sairaalaa vastapäätä. He ajoivat Charlien luokse linja-autolla pian sen jälkeen. Kotimatalla Rose selitti Charlielle, että pojan oli muutettava pian mielisairaalaan kotoaan. Charlie häkeltyi. Hän meni pois tolaltaan. Hän kertoi Roselle kellarihuoneesta. Hän antoi Roselle luvan käydä tutkimassa sitä. Rose tuhahti. Hän otti silti Charlien kehotuksesta vaarin. Rose kieltäytyi Charlien kutsusta tulla kellarihuoneeseen yhtä aikaa Charlien kanssa. Täti pelkäsi astua pimeään maan alle yhtä aikaa skitsofreenikon kanssa. Rose uskoi lääkäriin enemmän, kun miehensä lapsen lapseen. Rose uskoi Charlien surmanneen omat vanhempansa. Charlie pettyi. Hän purskahti itkuun. Hän hautasi kasvonsa Rose-tädin kukallisen hameen helmaan. Hän aneli armoa Roselta. Tädiltä ei herunut ymmärrystä lainkaan. Poika kyllästyi yrittämiseen. Hän nousi seisomaan lattialta. Sitten hän juoksi ylös portaita omaan makuuhuoneeseensa. Rose jäi alakerran olohuoneeseen katsomaan televisiota. Samalla hän neuloi sukkaa. Hän tiesi Charlien puhuvan totta ufoista, jotka elivät pojan päässä. Kyllä Rosekin uskoi elämää olevan muuallakin, kun maapallolla. Charlien vanhempien salaperäinen katoaminen leimasi lapsesta silti murhaajan Rosen mielikuvituksessa. Charlien mentyä, Rose käväisi kellarissa. Hän tahtoi tietää, että mitä Charlie piti siellä kätkeytyneenä päivänvalolta. Astuttuaan kellariin, Rose näki seinillä olevat valokuvat. Niissä esiintyi lentäviä lautasia, Charlien kotipiha, vanhemmat ja joukko muita kyläläisiä. Joissain kuvissa näkyi mustia olioita, jotka eivät muistuttaneet ihmisiä. Oliot olivat aikuisia päätä lyhyempiä, hinteliä ja pelottavia hahmoja. Muukalaiset muistuttivat kummituksia ja demoneita Rosen mielikuvituksessa. Hän sekosi kauhuunsa nähtyään valokuvat. Hän pyörtyi lattialle ja jäi siihen virumaan. Aamulla Rose heräsi kellarihuoneen lattialla jalat ja kädet sidottuina. Hänen suunsa edessä oli palanen ilmastointiteippiä. Charlie istui tuolilla metrin päässä Rosen jaloista. Poika piteli käsissään pesäpallomailaa. Charlien ilme oli voitonriemuinen. ”No miten nyt suu pannaan Rose-täti? Et taida oikein pystyä puhumaan etkä poistumaan täältä.” Charlie puhui. Rosen silmistä tuli kalan silmät. Rimpulemalle hän koitti vapauttaa itsensä köysistä. Sidottuna Rose oli kuitenkin Charlien vallan alla. Murhaaja piti hänet pihdeissään. Poika iski mailalla muutaman kerran kämmeneensä. Iskut eivät sattuneet häntä. Hän tiesi sen, että iskemällä lujempaa, voisi tehdä kipeää. Hän tahtoi eroon Rosesta ja hänen pilkastaan. Rose ansaitsi kuolla. Charlie poisti teipin Rosen suun edestä vartin päästä. Itkuisena Rose vakuutti, että hän uskoi Charlien rehellisyyteen. Rose pyysi pojalta anteeksi sitä, miten oli kohdellut häntä. Charlie leppyi. Hän lupasi vapauttaa Rosen siteistä, jos Rose lupasi olla kertomatta poliisille hänen käytöksestään. Rose antoi lupauksensa. Charlie ei uskonut tätiä aluksi. Hänen oli tehtävä ratkaiseva päätös Rosen kohdalla. Charlie valitsi lopulta poistaa köydet Rosen jäsenten ympäriltä. Olihan hänelle valokuvat ufoista ja tapahtumista tallella. Rose ei voinut kumota todellisuutta. Rose ei voinut kieltää totuutta Charlien vanhempien katoamisesta. Charliella oli järkyttävät todisteet hallussaan. Vapauduttuaan, Rose

ryömi nyyhkyttäen kylpyhuoneeseen. Hän palasi sieltä myöhemmin Charlien luokse. Hän halasi poikaa. Hän sanoi, ettei hän ollut koskaan luullut Charlien tappaneen vanhempiaan. Rose teki parhaansa peruakseen puheensa. Charlie antoi hänelle osan hänen pahuudestaan anteeksi. Rosen poliisille kertomatta jättäminen riitti pikkupojalle pelastukseksi. Illalla kymmenenvuotias Charlie meni vuoteeseensa nukkumaan. Hän kaappasi viereensä mustekala pehmolelun. Yölampun valossa, hän tuijotti sen silmää. Yhtäkkiä Charlie tajusi, että mustekalan silmä muistutti lentävää lautasta. Hän järkyttyi. Hän viskasi pehmolelun roskakoriin ja takoi nyrkeillään tyynyään. "Ei! Ei! Ei!" Charlie hoki huutaen. Tyyny hajosi. Sen sisältämät höyhenet levisivät ympäri huonetta. Charlie rauhoittui vasta keskiyöllä.